

Sigende, der hører ganske andre Størrelser til ved Kunst eller Tvang at regulere Pengemarkedet, som det ærede Medlem saa rask væk omtalte. Hvad det angaar at være ublu overfor sine Medlemmester, at aagre osv., da tror jeg, det ærede Medlem skal træffe mig Side om Side med ham, naar vi komme ind paa dette Omraade; men det er Noget, man ikke skal blande ind i det her foreliggende Lovforslag, ligesaa vel som det ikke passer at blande Preussens Agerlovgivning ind i Forhandlingerne om dette Lovforslag, hvori der, saavidt jeg kan forstaa, ikke er Tale om Ager. Vi tale her om et Forhold, der er lovligt bestaaende i Danmark, og der er ikke Tale om, at det Forhold, naar Folk faae 4 eller 6 pCt., kan komme ind under Ager. Jeg tror i det Hele, det i denne Sag som i alle andre er bedst at se rent og klart paa det Spørgsmaal, der foreligger, det kan ikke hjælpe at komme med Strøbemærkninger, som ikke høre hjemme her. Jeg tror i det Hele taget, at vi kunne tale saa meget, vi vilde, om disse Forhold, saa er der dog een Ting, vi maa slaa fast, og det er, at hverken det ærede Medlem eller andre ærede Medlemmer blive istand til ved deres Udøvelse af Lovgivningsmagten at faae Pengene til en billigere Rente, om dette Forslag bliver oplyst til Lov eller ikke. Jeg tror ikke, det vil føre det Almindste med sig. Penge er en Vare ligesom andre Varer og retter sig efter Tilbud og Efterspørgsel. Det nytter ikke noget at mistjende det. Der er forskjellig Pris paa de forskjellige Varer ligesom paa Penge. Det gaar med dem, som det gaar med andre Varer, saaledes som vi hører Dag kunne se paa Markedet, de maa rette sig efter Tilbud og Efterspørgsel. Jeg maa i det Hele taget sige, at, hvis det ærede Medlem og hans Meningsfæller kunde virke hen til, at Renten blev billig, skulde jeg være dem meget forbunden. Jeg vilde hilse den Dag med Glæde, da det ærede Medlem kan komme og tilbyde mig 10—15,000 Kr. i en rigtig god Prioritet til en billig Rente. Jeg vilde være det ærede Medlem meget forbunden, hvis han kunde føre Lovgivningen derhen, at vi kunde komme dertil.

Indenrigsministeren (Steel): Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) synes at have taget nogen Forargelse af nogle Udtryk, jeg havde brugt, og som han fortolkede saaledes, som om jeg havde ment, at der var en særegen Tilbøjelighed i dette Thing til at tage Hensyn til, hvad der var den almindelige Opinion i Folket. Jeg tror, at en stor Del af, hvad der her er sagt, bekræfter min Mening i saa Henseende, at man virkelig i dette Spørgsmaal tager særligt Hensyn til, hvad der er den almindelige Formening, selv om det er en urigtig Opfattelse, naar den blot er tilstede i Folket. Jeg skal dog imidlertid hertil sige, at jeg ikke har sigtet til noget enkelt Medlem og navnlig ikke til

det ærede Medlem, hvis oplyste Standpunkt overfor dette Spørgsmaal jeg overmaade gjerne skal lade ham glæde sig ved. Det ærede Medlem mente, at Fideikommissbesiddere og andre større Disponenter kunde søle sig generede ved at søge en Bevilling til at maatte tage højere Rente end 4 pCt., men det ærede Medlem vil se, at han der er i en Vildfarelse; det er ikke Kreditor, der skal søge, det er Debitor. Senere hen sagde imidlertid det ærede Medlem, maaffe i Følelsen af, at han havde taget feil, at det burde være Kreditor, der skulde søge og ikke Debitor. Jeg tror nu ikke, at Kreditor, hvis han i det Hele vilde disponere paa denne Maade, vilde genere sig for at søge Bevilling til at tage den almindelige Rente paa den Tid; men gjorde han det, er det ikke sagt, at han deraf vilde søle sig foranlebiget til at anbringe sine Penge til mindre Rente end den, han ansaa for hensigtsmæssig, idet han saa vilde søge at anbringe Pengene paa anden Maade. Hvis det var det ærede Medlems Mening dermed at vælte Beføstningen og Uleiligheden for Tilvebringelsen af Bevillingen over paa Kreditor, saa vil det ærede Medlem se, at det er en overmaade let Sag at undgaa det, thi Kreditor kan jo blot gjøre det til en Forpligtelse for Debitor, naar han vil have Pengene, at denne afholder alle de Udgifter, som ere forbundne med de forberedende Foranstaltninger i saa Henseende. Det ærede Medlem fastholdt med stor Styrke, at dette Lovforslag ganske ophæver Hovedreglen i § 1 i Loven af 6te April 1855, han ansaa det som noget Selvfølgeligt, som intet Menneske kunde tvivle om, at han havde fuldstændig Ret i sin Paastand i saa Henseende. Det ærede Medlem har den fuldstændigste Ret i, at denne Lov hæver den faste Rente af 4 pCt. af Laan i faste Eiendomme, men alle andre Omraader, alle andre Steder, hvor den lovlige Rente er 4 pCt., rører dette Lovforslag ikke ved. Det ærede Medlem vil vistnok have Vanskelighed ved ud af Lovforslagets Ord at bevise, at dette skulde være Tilfældet. Naar det ærede Medlem mente, at det vilde være hensigtsmæssigt at give Regler, hvorefter offentlige Stiftelsers Midler skulde anbringes i faste Eiendomme til 4 pCt., saa tror jeg tværtimod ikke, at det er Tilfældet, at offentlige Stiftelsers Midler i det Omfang, der her er angivet, ere anbragte til over 4 pCt.; men tværtimod forekommer det mig heller ikke billigt, at det skulde være paalagt offentlige Stiftelser at anbringe de Midler, de bestyre, til en mindre Rente end den, der er den almindelige her i Landet. Jeg ser ikke, hvad Grunden dertil skulde være. Skulde det være for at komme Debitorerne tilhjulps, saa blev det i alt Fald kun et meget begrændset Antal, der paa denne Maade blev hjulpet, og jeg ser ikke nogen Grund til at begunstige Enkelte paa en Maade, som alle Andre ikke kunne komme til at nyde Godt af. Navnlig